

Lucian
Cojocaru

Nespus

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2020

I. Poezie bipolară

Sindrom nocturn

Diagnosticul nopții nu îl fac la lumină,
Când lipsa de tine se manifestă acut.
E bolnav în tunicul! Și ce palidă îmi e Luna Plină!
Dorința mă doare conjugată cu timpul trecut...

Diurn nu îmi pare atât de pregnantă,
Sarcina zilei în care tu nu mai ești...
Așteptarea e pentru gânduri doar o agravantă,
Acestui travaliu îi voi da către seară proporții cerești...

Unde ești între timpuri, între spații difuze...?
Către ce orizont să veghez cu speranța că vii?
Realități paralele se ciocnesc sub unghiuri obtuze!
Cifrul acestor nonsensuri, numai tu îl mai știi...

Întunericul face clipa mult mai tăcută.
E atâta liniște încât timpul uneori se-oprește!
Respirația însăși se lasă pierdută și mută,
Hiperbolica inimă neagră ușor mă orbește...

Tu nu ești, însă gândul abundă în tine,
În zadar mă tot zbat și încerc să-l alung...
Prea devreme să pot să te fac o frântură din mine,
Mă frâng eu, recuzând următorul amurg!

Adevăruri și percepții

Dac-aș extrage radical din adevăruri
Deveni-vor astfel adevăruri radicale?
Se vor supune guvernării instanțelor morale?
Și vor fi conformate bunelor moravuri?

Evident, percepția ne este elocventă,
Suverană, neechivocă, indubitabilă...
Dar e curios cât poate fi și este de probabilă
Eroarea de percepție în formă permanentă!

De adevărul meu eu sunt convins,
Iar tu ești, evident, sedusă de-adevărul tău!
Împărtășindu-ne credințele prefigurăm un rău
Și înțelegem iar că neînțelesul a învins!

Dac-am avea conștiința că realitatea ne induce
Percepții și-adevăruri personale, diferite,
Cu forme gnostice dar și valențe infinite,
Și că același fapt în mii de feluri se traduce...

Iar când vorbim sau ascultăm cuvinte,
Le dăm și sensuri și subsensuri nemaîntâlnite
Iar adevărului îi facem definiții ce îi sunt nedefinite,
Lărgind mereu hotarul celor ce-ar fi trebuit să reprezinte!

Rămânem astfel sclavii propriilor percepții,
Convinși de adevăruri ce ne fac să credem doar în noi
Și ne hrănesc orgolii, dar în suflete ne lasă goi,
Ipocriziei filozofice punându-i baza unei noi concepții.

Sunt om modern, tribut adus acestui timp concret,
Acestei lumi a adevărilor personale suverane
Și a percepțiilor preschimbate în capcane:
Cu alții sunt deopotrivă și intransigent și exeget...

Iar întâlnirea noastră este cea a realităților rivale,
Realități contrare, deși născute din același adevăr spontan,
Contorsionate de percepțiile noastre-n mod cotidian
Și care, neconștientizate, devin cronice și ne vor fi letale...